



ISBN 978 90 00 40198 7

ISBN 978 90 00 40199 4 (e-book)

NUR 283

Nederlandse vertaling © Van Holkema & Warendorf, 2025

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.com

Oorspronkelijke titel *The Taylors*

Oorspronkelijke uitgave © 2025 Scholastic Inc.

All rights reserved.

tekst © Jen Calonita 2025

vertaling Josee Koning

omslagontwerp Liz Parkes en Saskia Janssen

zetwerk binnenwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Elpida Argenziano. Dank je dat je de beste vriendin van de wereld bent en dat ik mee mocht naar de Eras Tour.

Woord vooraf

De middenschool

In de Verenigde Staten (vs) tellen de klassen van het basisonderwijs en het voortgezet onderwijs door tot twaalf. Daar breng je klas vijf tot en met acht door op de middenschool. Deze vier klassen zijn vergelijkbaar met groepen zeven en acht van het Nederlandse basisonderwijs en de eerste twee jaar van het voortgezet (secundair) onderwijs, of het vierde tot en met het zesde leerjaar van het Vlaamse basisonderwijs en het eerste en tweede leerjaar van het voortgezet onderwijs. De leerlingen op de Amerikaanse middenschool zijn dus tien tot veertien jaar oud. Na de middenschool stromen veel leerlingen door naar de 'highschool'.

Ook Nederland en België hebben proeven gedaan met de middenschool. In beide landen zijn nog steeds enkele middenscholen te vinden.

DE TAYLORS



Teffy



Taylor



Tay Tay



TS

1

Would've, Could've, Should've

Taylor Bennett wist behoorlijk zeker dat vandaag de akeligste dag van haar leven zou worden.

Dat kon gewoon niet anders.

Vandaag begon ze op de Harrison-middenschool, en ze kende niemand in haar klas.

Echt he-le-maal niemand.

‘Ik kan dit, toch?’ vroeg ze aan de vrouw op de foto die aan de spiegel in haar slaapkamer geplakt zat. ‘Op de middenschool in de klas zitten met mensen die ik niet ken en vriendschappen sluiten? Wat is daar zo moeilijk aan?’

Ze bleef even zwijgen terwijl ze die gedachte liet bezinken en verschillende felgekleurde vriendschaps-armbandjes om haar rechterpols liet glijden. Toen ze terugdacht aan hoe moeilijk ze het vorig jaar had gevonden om vriendschap te sluiten met klasgenoten

begon haar hart te bonzen. ‘Nee, ik kan het niet. Ik heb me vergist. Ik wil thuisonderwijs krijgen.’

‘Teffy! Je komt te laat! Je moet gaan!’ brulde haar moeder van beneden.

(Haar moeder had goede longen. Waar in huis ze ook was, Teffy hoorde haar altijd, zelfs met oordopjes in.)

‘Kom eraan!’ riep Teffy terug.

Teffy was Taylors roepnaam. Charlie, haar broer, had ergens gehoord dat Taylor Swifts broer, Austin, zijn zus zo noemde. En sindsdien werd zij thuis ook Teffy genoemd. Iedereen in hun gezin was een Swiftie. Haar ouders hadden haar naar de zangeres vernoemd en haar vader had haar tweede voornaam, Elizabeth, gekozen, naar Elizabeth Bennet, een personage uit *Trots en vooroordeel*, een van zijn lievelingsboeken. Teffy was zowel een Swiftie als een boekenwurm. Zou dat komen door de combinatie van haar genen en haar naamgenotes? Misschien wel. Teffy vond dat zij een goede smaak had, net als haar ouders.

Ook hoopte ze stiekem dat ze zich uiteindelijk iets van Taylors zelfvertrouwen eigen kon maken. Teffy vond het vreselijk dat ze zo verlegen was, maar ze kon er niets aan doen. Een gesprek gaande houden kostte haar nog wel de meeste hoofdbrekens, zodat vriendinnen maken voor haar altijd moeilijk was. En als ze Charlie moest geloven, werd alles op de middenschool alleen maar ingewikkelder.

‘Het heeft vast geen zin om mam om thuisonderwijs te vragen als de eerste schooldag over een uur begint.’ Teffy legde haar glitterhaarborstel neer die ze soms ook

als microfoon gebruikte. ‘Was ik maar niet zo zenuwachtig.’

You’re not on your own, kid. You can face this. Het voelde alsof de foto haar moed insprak. *Laten we een doel bedenken – één doel! – voor je eerste schooldag.*

De foto aan haar spiegel had ze uit een tijdschrift geknipt. Er stond een vrouw op die lang blond haar had. Ze droeg een blauw-met-gouden glitter-bodysuit en had een lichtblauwe gitaar in haar handen. Tegen de donkere achtergrond had het licht van vele telefoons om haar heen iets van vuurvliegjes.

‘Eén doel,’ zei Teffy hardop. ‘Zoals één vriendin vinden?’

Precies! Het leek alsof de foto naar haar glimlachte.

‘Ik weet het niet, hoor,’ zei Teffy bezorgd, en haar blik gleed van de foto naar haar spiegelbeeld. Ze was nog steeds een beetje bruin van de zomer en het puntje van haar neus was roze, omdat ze afgelopen weekend te lang in de zon had gezeten. (Haar moeder zei altijd dat ze zich vaker op een dag moest insmeren. Ze nam zich voor daar beter aan te denken.) Maar vanochtend was haar verbrande neus niet het probleem. Het probleem zat ’m in haar haren. Ze had een scheiding in het midden gemaakt en haar blonde haar in twee vlechten gebonden, maar de vlecht rechts hing scheef. Ze wilde een variant maken op Taylors kapsel op de cover van het album *evermore*. Haren vlechten was Teffy’s superkracht. Op zomerkamp waren er de hele dag door meisjes naar haar toe gekomen om hun haren te laten vlechten, en zo had Teffy vriendschappen gesloten. ‘Tijdens

het vlechten heb ik Brooke, Audrey en Scarlet leren kennen en toen we zaten te kletsen, bleken we veel dezelfde dingen leuk te vinden.'

Zie je wel? leek de foto te zeggen.

Ze keek naar de felgekleurde kralenarmbanden om haar pols. Op de ene stond IN MY CAMP ERA. Die had Audrey voor haar gemaakt. Op een andere stond FRIEND4EVA. Scarlet had er voor ieder van hen een gemaakt. 'Waarom moet de middenschool zo wreed zijn?'

Hé, wreed. Of... zwaar.

Teffy begon de melodie van 'Cruel Summer' te neurien terwijl ze haar rechtersplecht opnieuw vlocht. Toen begon ze erop te improviseren en bedacht ze haar eigen tekst voor een nieuw liedje.

'En 't is waar, mijn klas komt net bij elkaar... en nu voel ik me raar... en het is... owowow, het valt me erg zwaar. Het is een zwaar jaar. Echt waar, zo zwaar! Zonder Audrey, Brooke of Scarlet voel ik me naar... Waarom kan ik niet ook naar hun school? Ik wil niet in de klas van meneer Ball. Owowo! Het wordt een zwaar jaar... zonder hen.'

Was haar geïmproviseerde songtekst een beetje te volgen? Niet helemaal. Maar ze werd er wel rustiger van. Songteksten schrijven was iets wat Teffy heerlijk vond om te doen, vooral als ze niet lekker in haar vel zat. Haar geheime droom was om ooit een song voor Taylor te schrijven.

Nou ja, dromen staat vrij.

De deur van Teffy's slaapkamer ging open en haar broer Charlie stak zijn hoofd naar binnen. 'Hoorde ik

iemand zingen?' vroeg hij met een scheve grijns.

'Nee hoor, er werd niet gezongen,' loog Teffy terwijl ze een elastiekje om haar rechtersplecht bond.

Charlie was drie jaar ouder en zat in de achtste, wat wilde zeggen dat hij het op school voor het zeggen had. Hij duwde de deur verder open, zodat ze zijn retro-T-shirt, cargo shorts en nieuwe witte sneakers zag. Nou ja, ze zouden nog een uur wit zijn en daarna nooit meer. (Charlie speelde in het *football*-team van de school, de Bulldogs, en hun moeder had zo ongeveer aandelen in bleekmiddel om zijn kleren schoon te houden.) Teffy droeg ook nieuwe sneakers – wit met een lichte lavendelkleurige streep aan de zijkant, dezelfde als Scarlet en Audrey op kamp hadden gedragen. Ze droeg een geel gebloemde zonnejurk die aanvoelde als iets wat Taylor in haar *folklore*-tijdperk had kunnen dragen en waar ze dus blij mee was. Ze zou het liefst een foto maken om haar jurk aan Scarlet, Audrey en Brooke te laten zien, maar sinds het zomerkamp afgelopen was, kon ze hen alleen nog berichtjes sturen, op haar iPad.

Jazeker, zij was de enige vijfdeklasser op de hele planeet zonder mobiele telefoon.

'Met wie was je aan het praten, Teffy?'

'Met niemand.' Ze vertrouwde Charlie haar geheimen niet toe. Niet sinds hij hun buurjongen en vriend Liam Yoon had verklapt dat ze nog een nachtlampje had.

Charlie liep achterdochtig haar kamer binnen. Zijn blik gleed naar haar toilettafel, waar haar speldjes, elastiekjes en lievelingsboeken altijd lagen. (Haar moeder zei altijd dat ze een boek per dag las! Dat was zwaar